

Z OBSAHU	Navždy se milovat. Homilie papeže Františka při zahájení synody o rodině	04
	Významné hlasy, které by Církev měla vyslyšet. Rozhovor s Mons. Brogliem	06
	Umřít pro křesťanskou víru. Varování před genocidou křesťanů	10
	Geniální je jednoduché. Chvála růžence	12

TRADICE OTCŮ

Z listu svaté Kateřiny Sienské (1347–1380)

Já Kateřina vám píšu: Toužím vidět vás oblečené ohněm božské lásky, abyste snesli opravdu trpělivě jakákoli muka a trýzeň, hlad a žízeň, pronásledování a křivdy, poputy, zármutek a cokoli jiného.

Je pro nás dobré, abychom k Boží cti dělali to, co dělali apoštolové. Když obdrželi Ducha Svatého, rozešli se a opustili i sladkou Matku Marii.

Ačkoli by jim bylo bývalo převelikou rozkoší být pohromadě, zanechali to, co jim bylo milé, a hledali Boží čest a spásu duší.

Napodobujte nejsladší Matku Marii. Aby učedníci jejího sladkého Syna mohli jít v jeho stopách a hledat Boží čest a spásu duší, dovolila, aby od ní odešli, ačkoli je velice milovala. Sama zůstala jako host a poutnice. A učedníci, třebaže ji nadmíru milují, přece s radostí odejdou a snášejí všechny útrapy pro Boží čest. Chodí k vladařům a trpí mnohá pronásledování. Kdybyste se jich zeptali: „Proč všechno tak radostně trpíte a proč odcházíte od Marie?“ odpovědí: „Protože jsme ztratili sebe a nechali jsme se uchvátit láskou k Boží cti a k spáse duší.“ Chci, abyste to dělali také tak.

Učte se od oné sladké Matky Marie, která pro Boží čest a pro spásu nás všech obětovala nám svého Syna, zabitého na dřevě kříže. Když osaměla, zůstala po nanebevstoupení Ježíše Krista se svatými učedníky. Ačkoli ona i učedníci byli velmi rozradostněni a rozchod je zarmucoval, přece ke chvále a slávě svého Syna a pro spásu nás všech Maria dovolila, aby odešli. Volí raději tíži jejich odchodu než radost z jejich přítomnosti: tolik ji ovládá láska k Boží cti a k naší spáse. Učte se od ní.

Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

Oběť za manželskou věrnost

Pán Ježíš ustanovil svátost manželství a v Kristovo přikázání „co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!“ věřily miliardy katolíků ve všech dobách na všech místech. Mnozí, i když zůstali sami, protože jeden z manželů opustil společný domov, pokračovali a prožívali nerozlučitelnost manželství s velkou důstojností, a někteří dokonce s velkým hrdinstvím. Mezi ně patří Kateřina Tangari Hasslingerová. Narodila se 10. března 1906 ve Vídni v rodině, která byla po několika generacích ve službách armády své vlasti. V roce 1936 se přestěhovala do Neapole, kde poznala svého budoucího manžela, chirurga Corrado Tangariho, se kterým uzavřela sňatek 16. srpna 1943.

Během svatebního obřadu se nabídla jako oběť za posvěcení svátosti manželství. A skutečně se obětovala: její manžel ji záhy opustil kvůli jiné ženě a ona zůstala sama, až do konce svých dnů

věrná přísaze, kterou složila před Bohem a před lidmi. Kateřina, i když odloučená nikoli ze své vůle, zůstala stále vázaná k svému manželovi, informovala ho o osudech svých dnů, o místech svého pobytu, o svých aktivitách. Psala mu často velmi dlouhé dopisy plné spirituality a citlivosti pro nesmrtelná dobra a tyto dopisy se zachovaly jako důkaz, že manželství není nějaká idea, ale konkrétní realita.

Již tři měsíce po sňatku byla spojenci zatčena jako špiónka. Byla předvedena před vojenský soud, který ji 9. března 1944 odsoudil k smrti. Ona se však zcela odevzdala do rukou Božích. Jako velmi inteligentní žena, která znala sedm jazyků, se devět hodin hájila před vojenským tribunálem složeným z třiceti důstojníků. Stále zamilovaná jako v prvních dnech po sňatku nepřestávala být věrná

Dokončení na str. 2

Mons. Charles J. Chaput OFM Cap
Foto: <http://www.catholicvote.org>

Arcibiskup Chaput: rodiny mají k učení Církve větší důvěru než synoda

Briefingu s novináři o práci synody o rodině se 7. října účastnil mimo jiné arcibiskup Charles Chaput, hostitel nedávného Světového setkání rodin ve Filadelfii, které bylo poslední předešlou biskupské synody. Největší rozdíl mezi těmito dvěma událostmi je podle arcibiskupa Chaputa vidět v přístupu k učení Církve. Účastníci setkání ve Filadelfii z něj byli nadšení. Autoři *Instrumentum laboris* jsou plni obav, zda je stále ještě světu srozumitelné.

„Ve Filadelfii se mluvilo o katolickém chápání manželství a rodiny s láskou a důvěrou. Potvrzovalo se. A co více, bylo tam cítit skutečný hlad a hlubokou touhu po tom, aby se toto učení potvrdilo před světem, který je zpochybňuje. Oproti tomu v dokumentu, který jsme dostali, *Instrumentum laboris*, tušíme tendence pochybovat o učení Církve, o tom, zda jím lidé ještě mohou žít. Ve Filadelfii jsme viděli rodiny, které toto učení přijímají a chtějí podle něho žít. Byly z něho dokonce nadšené. To je největší poselství, jaké tu mám z toho setkání předat. Nebojme se! Když hledáme ztracenou ovečku, která se cítí Církví opuštěná, podporujeme také těch 99 oveček, které přijímají katolickou vizi rodiny. Účastníci setkání ve Filadelfii byli nadšení, což ovšem neznamená, že neměli problémy – s bídou, s rozbitými rodinami, rozvody –, ale nacházeli oporu v tom, co říkal o rodině Ježíš a co o ní učí Církev,“ uvedl arcibiskup.

RaVat

Dokončení ze str. 1

a nosila snubní prsten za všech okolností, ve vězení i na svobodě.

V padesátých letech učinila nečekaný objev: objevila otce Pia, který ji uchvátil svou spiritualitou a stal se jejím duchovním vůdcem.

Otec Pio pochopil, že jeho duchovní dcera může být nástrojem zázračného apoštolátu a posilou těch, kteří jsou pronásledováni za železnou oponou, kde žije umlčená Církev. Tento velmi riskantní apoštolát začíná v roce 1964. Více než stokrát překročí hranice se zavazadly růženců a obrázků, aby je mohla předat a pomáhat kněžím vězněným a všeho zbaveným. 15. dubna 1971 byla zatčena na hranici s Československem. Po šedesáti šesti dnech výslechů byla odsouzena k 15 měsícům vazby. Zanechala nesmírný počet spisů, deníky, dopisy, brožury pobožnosti. Všechno jsou to doklady, že osoba, která se zasvětila Bohu a dala se do služeb jeho záměrů, nemůže být ničím odstrašena. Lidská nemožnost se stává nebeskou možností. V den, ve kterém padá berlínská zeď, Pán uzavírá Kateřininy dny. Sama si připravila pohřební obrázek ve čtyřech jazycích: „Všechno, co dobrého jsem mohla vykonat ve svém životě, byla pouze Boží milost, nezasloužená. Že jsi mi, nejsladší Matko Boží, darovala tolik lásky k Tobě, to byla moje nejkrásnější odměna.“

Cristina Siccardi
Corrispondenza Romana
překlad L. Š., lumendelumine.cz

Pákistán – Na památku křesťanských hrdinů

K uctění památky křesťanských hrdinů, kteří položili svůj život za Pákistán, se konala slavnost v lahorském semináři „Santa Maria“, jíž se zúčastnili kněží, laici a seminaristé z diecéze.

P. Inayat Bernard, rektor semináře, přivítal přítomné zástupce politického života, armády a akademické obce. Setkání mělo za cíl uctít všechny pákistánské křesťany, kteří obětovali svůj život za obranu národa nebo budování státu: vojáky, kteří statečně bojovali ve válce, a muže, kteří bojovali proti terorismu. Připomenuti byli obzvláště major Sermes Rauf, Cecil Chaudhry, ostatní soudci a intelektuálové, včetně katolického ministra Šahbáze Bhattího.

Novinář Viktor Denial připomněl všechny křesťany, kteří sloužili nebo stále slouží Pákistánu v různých oblastech veřejného života, a zdůraznil, že „bychom se měli inspirovat našimi křesťanskými hrdiny“. Ostatní připomenuli křesťanské vojáky, kteří motivováni vlastenectvím odvážně hájili Pákistán. Promítnut byl dokumentární film o životě Cecila Chaudhryho a všichni přítomní uznali zásluhy Seeta Parkashe Singha, křesťana, který byl v roce 1947 předsedou paňdžábského parlamentu a který sehrál zásadní roli při vzniku Pákistánu.

Plukovník K. M. Roy, jenž 34 let sloužil v pákistánské armádě, řekl: „Víme, že se Pákistán potýká s náboženskou diskriminací a extremismem. V pákistánské armádě však žádná náboženská diskriminace neexistuje. Všichni vojáci, muslimové, hinduisté nebo křesťané, jsou jednotní při obraně národa.“

Fides

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz nebo na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zaslání zpráv e-mailem. Dále nás najdete na <http://www.facebook.com/ResClaritatisMonitor>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Debata o rozvedených v centru jednání synody o rodině

Otázka přijímání pro rozvedené žijící v nových svazcích ovládla debatu nad třetí a poslední částí pracovního dokumentu *Instrumentum laboris*, věnovanou pastoračním problémům. V bouřlivé debatě zazněly desítky často protichůdných názorů: na jedné straně hlasy důrazně hájící katolické učení o manželství a rodině, na druhé straně přesvědčení, že nikdo nesmí být natrvalo vyloučen ze svátostí. Centrálním problémem je nalézt rovnováhu mezi milosrdenstvím a učením, resp. mezi milosrdenstvím, pravdou a spravedlností:

„Diskutovali jsme velmi podrobně o termínech obvykle interpretovaných jako protikladné koncepty, totiž milosrdenství a pravda, milost a spravedlnost – a o jejich vzájemném teologickém vztahu. V Bohu protiklady nejsou, neboť láska, spravedlnost a milosrdenství jsou v Bohu jedna a táž věc. Boží milosrdenství je základní pravdou zjevení, která nestojí v protikladu k jiným zjeveným pravdám. Milosrdenství nám dovoluje nahlédnout do Boží hloubky, říká nám, proč se Bůh zjevil ve svém synu a proč je Ježíš Kristus přítomen ve své Církvi ve slovu a svátostech pro naši spásu. Boží milosrdenství nám tedy zjevuje důvod a cíl celého díla spásy,“ uvedl v prezentaci práce německé jazykové skupiny P. Hagenkord SJ. Praktickým důsledkem těchto teologických úvah by měl být osobnější přístup k rozličným lidským situacím; pastorační orientovaná na jednotlivce, která „bere stejným způsobem v potaz doktrinní normy a lidskou osobu, její svědomí a zodpovědnost“ – domnívají se členové německé jazykové skupiny.

Dalším z velkých témat byla kvalita přípravy na manželství a další doprovázení manželů na jejich cestě. Pokud jde o rozvedené žijící v nových svazcích, vrátil se na pořad diskuse návrh „cesty pokání“ podle kardinála Kaspera. Řada synodálů poukazovala na to, že Církev by měla nejen učit, ale také léčit rány. Ozývaly se hlasy pro delegování konkrétních rozhodnutí v těchto záležitostech na místní episkopáty.

Hovořilo se také o útoku na rodinu prostřednictvím nové ideologické kolonizace a o milionech dolarů investovaných do produkce a distribuce antikoncepčních prostředků v nejchudších zemích světa, aniž by se jakkoli pečovalo o jejich rozvoj.

RaVat

Mons. Tomasi: západní vlády by měly reflektovat svou odpovědnost za podporu konfliktů

Na světě je dnes téměř 60 milionů uprchlíků a vysídlených. Evropy se však tento počet týká jen v malém zlomku, uvedl arcibiskup Silvano Tomasi v rozhovoru pro italský katolický časopis *La Difesa del Popolo* (Obrana lidu). Stálý představitel Svatého stolce při agendách OSN v Ženevě podotýká, že současný stav nás neopravňuje hovořit o skutečně krizové situaci ani o invazi.

Vatikánský diplomat vybízí vlády našeho kontinentu ke zpytování svědomí. Místo nařikání by měly pamatovat na velkou odpovědnost, kterou na sebe Západ vzal, když podpořil revoluce a ozbrojoval strany konfliktů, které destabilizovaly Libyi a Sýrii, nemluvě o krajním zubožení takových zemí jako Eritrea či Súdán.

Arcibiskup Tomasi se vyjádřil také k sociálnímu napětí spojenému s přílivem migrantů. „Do hry tu vstupují politické schopnosti a velké sociální jevy. Dějiny nás učí, že je-li migrace dobře vedená, stává se ve střední a dlouhodobé perspektivě obohacením pro všechny. Pro ty, kdo migrují, země jejich původu, ale také pro místa, kde se usazují. Němci si dokonale uvědomují, že jejich pracovní trh bude v nejbližších letech naléhavě potřebovat mladé pracovní síly. Celá Evropa by si měla spíše klást otázku o možných důsledcích demografické krize a nepokřikovat hesla o invazi,“ míní vatikánský diplomat.

RaVat

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>.

SLOVO KNĚZE

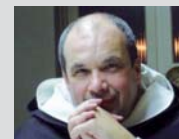
Chtěl jsem psát o trojím ohrožení evropských národů, které je dáno dlouhodobým pošlapáváním přirozeného práva na život, ústupem od konceptu manželství a rodiny pod vlivem sexistických ideologií a bezproblémovým přijímáním muslimských „uprchlíků“. Společným jmenovatelem těchto negativních faktů je oslabení či ztráta víry v Ježíše Krista – Božího Syna a Spasitele světa.

Postupující morální propad a společenský rozklad je ale jen jednou stránkou skutečnosti. V Evropě žije mnoho lidí přirozeně dobrých a také mnoho lidí, kteří zachovávají věrnost Bohu a našemu Pánu Ježíši Kristu. A to je naděje pro budoucnost starého kontinentu. Strach a zlost z negativních scénářů, které se odvíjejí před našima očima, můžeme vyvažovat a přemáhat faktem, že Pán již zvítězil a že zůstává s námi až do konce světa (srov. Mt 28,20). *Vždyť i když my jsme nevěrní, on zůstává věrný, protože nemůže zapřít sám sebe.* (2 Tim 2,13).

Žité a rozvíjené přátelství s Pánem nás formuje. Pán je naší bezpečnou oporou. Je také pramenem pokoje uprostřed vřavy světa. Dává nám potřebný odstup, aby nás události nepohltily, vlévá nám moudrost správně věci vidět, naplňuje nás ochotnou láskou a uděluje sílu k rozhodnutí a činu, když je třeba. *Všechno mohu v tom, který mi dává sílu.* (Flp 4,13)

Proto je tak důležité být v úzkém kontaktu s Ježíšem. Setkávat se s ním v modlitbě, čerpat z evangelia a sjednocovat se s Kristem ve svátostech – zvláště ve svátosti smíření, biřmování a v Eucharistii. V sepětí s Ježíšem můžeme vidět, že on má skutečně vše ve svých rukou (srov. Mt 28,18), a nabýváme odvahy položit třeba i svůj život na obranu katolické víry a ohrožených bratří a sester.

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
rektor baziliky a strážce
hrobu svatě Zdislavy*

NAVŽDY SE MILOVAT

Homilie papeže Františka při zahájení synody o rodině

„Když se milujeme navzájem, Bůh zůstává v nás a jeho láska je v nás přivedena k dokonalosti“ (1 Jan 4,12). Zdá se, jako by biblická čtení této neděle byla zvolena právě k události milosti, kterou Církev prožívá, totiž k řádnému zasedání biskupské synody na téma rodiny, které otevírá tato eucharistická slavnost. Soustředí se na tři problémy: na drama osamělosti, na lásku mezi mužem a ženou a na rodinu.

Osamělost

Adam, jak čteme v prvním čtení, žil v ráji, pojmenovával ostatní stvoření a projevoval tak vládu, která ukazuje na jeho nepopiratelnou a nesrovnatelnou nadřazenost, přesto se však cítil sám, protože „nenacházel pomoc sobě rovnou“ (srov. Gn 2,20) a pociťoval osamělost.

Osamělost je dramatem, které i dnes sužuje mnoho mužů a žen. Myslím na staré lidi, opuštěné dokonce i jejich nejbližšími a vlastními dětmi, na vdovce a vdovy, na mnoho mužů a žen opuštěných vlastní ženou a vlastním mužem, na mnoho lidí, kteří se cítí sami, nepochopení a nevysechnuti, na migranty a uprchlíky, kteří prchají z války a pronásledování, a na tolik mladých obětí konzumní kultury „na jedno použití“ a kultury odpisu.

Zažíváme dnes paradox globalizovaného světa, v němž je vidět množství luxusních obydlí a mrakodrapů, ale stále méně hřejivosti domova a rodiny; množství ambiciózních projektů, ale málo času na to, abychom prožili to, co se uskutečnilo; mnoho sofistikovaných možností zábavy, ale stále více hlubokého prázdna v srdci; spoustu požitků, ale málo lásky; mnoho svobody, ale málo autonomie... Stále více je lidí, kteří se cítí sami, ale také těch, kteří se uzavírají v egoismu, v melancholii, ničivém násilí a v otročení požitkům a bůžku peněz.

Prožíváme dnes v jistém smyslu stejnou zkušenost jako Adam, velká moc doprovázená velkou osamoceností a zranitelností. A rodina je toho obrazem. Stále méně vážnosti v pěstování pevného

a plodného vztahu lásky, ve zdraví i v nemoci, v bohatství i v chudobě, v dobrém i zlém. Trvalá, věrná, vědomá, pevná a plodná láska je stále častěji vysmívaná a zahlíží se na ni jako na cosi zastaralého. Zdá se, že právě nejrozvinutější společnosti mají nejnižší procento porodnosti a nejvyšší procento potratů, rozvodů, sebevražd a znečištění jak přírodního, tak sociálního prostředí.

Kristus, pravý vinný kmen (Westminsterská katedrála)
Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

Jedině ve světle bláznovství Ježíšovy nezištné velikonoční lásky je srozumitelné bláznovství nezištné manželské lásky, která je výlučná a až do smrti.

Láska mezi mužem a ženou

V prvním čtení dále čteme, že Bůh byl zarmoucen z Adamovy osamělosti a pravil: „Není dobré, že člověk je sám. Udělám mu pomocníka, který by se k němu hodil“ (Gn 2, 18). Tato slova ukazují, že nic nečiní lidské srdce tak šťastné jako srdce, které se mu podobá, které mu odpovídá, miluje ho a vytrhuje ze samoty, z pocitu osamělosti. Ukazují také, že Bůh nestvořil lidskou bytost k životu ve smutku nebo k setrvávání v samotě, nýbrž ke štěstí, k tomu, aby sdílela cestu s ji-

ným člověkem, s nímž by se doplňovala, k životu nádherného zakoušení lásky, totiž milovat a být milován a spatřit svou lásku naplněnou v dětech, jak o tom mluví dnešní žalm (srov. Žl 128). Právě to je Boží záměr s jeho milovaným stvořením. Chce je vidět naplněné v láskyplném vztahu muže a ženy, šťastné ze společné cesty a plodné ve vzájemném sebedarování. Jde o týž plán, který Ježíš v dnešním evangeliu shrnuje slovy: „Na začátku při stvoření (Bůh) učinil (lidi) jako muže a ženu. Proto opustí muž otce i matku, připojí se ke své ženě, a ti dva budou jeden člověk. Už tedy nejsou dva, ale jeden“ (Mk 10,6–8; srov. Gn 1,27; 2, 24).

Na rétorickou otázku, kterou mu kladou – patrně jako léčku, aby od něj odvrátili sympatie zástupu, který ho následoval a který běžně prakticoval rozvod jako něco zavedeného a nedotknutelného –, Ježíš odpovídá upřímně a nečekaně. Vrací se až na počátek stvoření, aby nás učil, že Bůh žehná lidské lásce, že je to On, kdo spojuje srdce muže a ženy, kteří se milují, a spojuje je v jednotě a nerozlučnosti. Znamená to, že cílem manželského života není pouze zůstat spolu navždy, nýbrž navždy se milovat! Ježíš tak obnovuje původní a ustavující řád.

Rodina

„A proto: co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!“ (Mk 10,9) To je povzbuzení věřících, aby překonali veškerý individualismus a zákonictví, za nimiž se skrývá přízemní egoismus a strach vzít za svůj autentický význam života ve dvou a lidské sexuality v Božím plánu.

Jedině ve světle bláznovství Ježíšovy nezištné velikonoční lásky se totiž jeví jako srozumitelné bláznovství nezištné manželské lásky, která je výlučná a *usque ad mortem* (až do smrti).

Pro Boha není manželství adolescentní utopie, nýbrž sen, bez něhož je bytost jím stvořená odkázána k osamělosti! Strach přijmout tento plán totiž ochromuje lidské srdce.

Dnešního člověka, jenž tento plán často zesměšňuje, paradoxně přitahuje a fascinuje každá autentická láska, každá pevná láska, každá plodná láska, každá láska, jež je věrná a trvalá. Vidíme ho, jak se žene za chvilkovými láskami, avšak sní o skutečné lásce, žene se za tělesnými slastmi, touží však po úplném sebedarování.

Nyní totiž, „kdy jsme už dostatečně ochutnali ze všech příslibů neomezené svobody, začínáme znovu rozumět výrazu ‚smutek tohoto světa‘. Zakázané radosti ztrácejí svou přitažlivost v okamžiku, kdy už nejsou zakázané. Musely a musí se stále zintenzivňovat, musí se stále více stupňovat, až se nakonec ukáže, že jsou příliš mělké, protože všechny jsou omezené, zatímco hlad po nekonečnu trvá dál.“ (J. Ratzinger, *Verit, doufat, milovat. Duchovní cvičení*, Paulínky, Praha 2010, s. 82)

V tomto velmi obtížném společenském a manželském kontextu je Církev povolána žít své poslání **ve věrnosti, pravdě a v lásce**.

Žít své poslání ve věrnosti svému Mistru, jako hlas volajícího na poušti, abychom obhajovali věrnou lásku a povzbuzovali velké množství rodin, které prožívají své manželství jako prostor, v němž se ukazují Boží láska, abychom

obhajovali posvátnost života, každého života, abychom obhajovali jednotu a nerozlučnost manželského svazku jako znamení Boží milosti a lidské schopnosti milovat vážně.

Žít své poslání v pravdě, která se nemění podle pomíjivých mód či převládajících názorů. Pravda, která chrání člověka a lidstvo před pokušením odkazovat jen k sobě samému, plodnou lásku měnit ve sterilní egoismus a věrný svazek v chvilkové vztahy. „Láska bez pravdy skončí v sentimentalismu. Láska se stane prázdnou šlupkou, kterou lze libovolně naplňovat. V kultuře bez pravdy je láska nevyhnutelně ohrožena.“ (Benedikt XVI., *Caritas in veritate*, 3)

Žít své poslání v lásce, která neukazuje prstem, aby ostatní odsuzovala, nýbrž ve věrnosti své mateřské povaze pocituje povinnost vyhledávat a léčit zraněné dvojice olejem přijetí a milosrdenství, být „polní nemocnicí“ s branou otevřenou k přijetí kohokoli, kdo zaklepe a požádá o pomoc a podporu, vykračovat s pravou láskou ze svého okruhu směrem k ostatním a kráčet se zraněným lidstvem, aby je vzala za své a vedla k pramenům spásy.

Být Církví, která učí a hájí základní hodnoty, a zároveň nezapomíná, že

„sobota je pro člověka, a ne člověk pro sobotu“ (Mk 2,27) a že Ježíš rovněž řekl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem povolát spravedlivé, ale hříšníky.“ Být Církví, která vychovává k autentické lásce, schopné zbavovat osamělosti, ale zároveň nezapomíná, že jejím posláním je být milosrdným Samaritánem zraněného lidstva.

Vybavují se mi slova svatého Jana Pavla II.: „Chyby a zlo musejí být vždy odsuzovány a potírány, ale člověk, který upadne nebo se zmýlí, musí být přijímán s pochopením a milován [...] Musíme milovat dobu, v níž žijeme, a pomáhat člověku naší doby“ (Promluva k Italské katolické akci, 30. prosince 1978). A Církev jej musí hledat, přijímat a doprovázet, protože Církev se zavřenými dveřmi zrazuje sebe sama a své poslání a místo toho, aby byla mostem, stává se překážkou: „*Vždyť ten, kdo posvěcuje, i ti, kteří jsou posvěcováni, mají stejný původ. Proto se neostýchá nazývat je svými bratry*“ (Žid 2,11). V tomto duchu prosme Pána, aby nás doprovázel během synody a vedl svou Církev na přímluvu blahoslavené P. Marie a jejího snoubence, svatého Josefa.

Přeložila Johana Bronková
Radio Vaticana

VELKÉ NADĚJE A CHABÉ DOJMY

Nevím, jak u vás, ale v naší rodině končíme každý den modlitbou za synodu, biskupy a papeže. „Já se už mohu pouze modlit,“ řekl před několika týdny Benedikt XVI., když mu Vittorio Messori, jsa o to požádán, popsal aktuální situaci v Církvi. Pokud jde o synodu, ani my nemůžeme dělat nic jiného. Neúčastníme se jejich zasedání, nemáme jiný vliv na papeže ani na biskupy než právě prostřednictvím modlitby. Je to málo? Minulý čtvrtek se moje dvě děti rozběhly po náměstí sv. Petra, největším „hřišti“ v našem okolí. V jedné chvíli mi zmizel z očí nejmladší, třináctiměsíční Jasiu. Za moment jsem ho uviděl, běžel směrem k bazilice. Zastavili ho až nohy obra, který se také musel zastavit. A tak stáli chvíli pro-

Foto: Flickr, alessandro silipo (CC BY-NC-ND 2.0)

ti sobě a dívali se jeden na druhého. Jak se ukázalo, obr zastavený malým Jasiem byl kardinál Schönborn.

Synoda stále probíhá a na její hodnocení je příliš brzy. Očekávání jsou velká. Rodiny totiž pomoc Církve potřebují. Pokud ji synoda navrhne, přijmeme ji

s vděčností, pokud ne, nebudeme se tajit zklamáním. Ale na to všechno je ještě potřeba počkat.

Minulou středu se papež František při generální audienci veřejně omluvil za skandály v Římě a ve Vatikánu. Nevysvětlil, co přesně měl na mysli. Nepochybně především homosexuální *coming out* vatikánského monsignora Krzysztofa Charamsy, který ještě jako vysoký úředník Kongregace pro nauku víry vystupoval proti učení Církve právě ve vztahu k homosexualismu. Atmosféra skandálu však doprovází i synodální zasedání. Navzdory papežovým deklaracím, že katolické učení o manželství a rodině nebude změněno, určitá skupina synodálů, a snad dokonce většina, rází řešení kardi-

nála Kaspera ohledně rozvedených. Navíc se znovu ukázalo, že jde o otázku pro synodu nejdůležitější. Ovládla totiž debatu o pastoračních řešeních pro rodiny. Kromě toho jdou ze synody do světa opět hlasy, které zpochybňují základní pravdy o manželství a rodině. I kdyby byly menšinové, jisté je, že si dokáží zajistit ohlas.

Většina biskupů hodnotí atmosféru setkání pozitivně. Mluví o bratrských postojích, věcné argumentaci... Nechybí ale ani znepokojivé hlasy. Arcibiskup Peta z Kazachstánu prohlásil, že se na synodu vloudil satanský dým. Navázal tak na 43 let starou slavnou promluvu Pavla VI., v níž

papež Montini s politováním konstatuje, že do Boží svatyně vnikl dým pekla.

Když měl arcibiskup Chaput, hostitel Světového setkání rodin ve Filadelfii, srovnat obě události, poznamenal, že se vzájemně velmi liší. Ve Filadelfii měly rodiny důvěru k učení Církve, což tady na synodě, a zejména v *Instrumentum laboris*, poněkud chybí, jako by se nedostávalo přesvědčení, že rodiny mohou žít podle evangelia.

Jinými slovy, celkový dojem, jaký synoda v rodinách zanechává, není dobrý, jakkoli nechybí mnoho pozitivních prvků. Pěkná svědectví vydaly na synodě

zastoupené manželské páry. Mnoho biskupů nesouhlasí s relativizací evangelia manželství a rodiny. Někteří se dělí o své zajímavé pastorační zkušenosti, jako je například příprava na manželství formou katechumenátu pro snoubence se slabě rozvinutou vírou. Ukazuje to, že synoda mohla a může být i nadále událostí, která přispěje k obnově pastorace rodin.

Krzysztof Bronk

Krzysztof Bronk,
redaktor a publicista

VÝZNAMNÉ HLASY, KTERÉ BY CÍRKEV MĚLA VYSLYŠET

Rozhovor s arcibiskupem Timothyem Brogliem

Arcibiskup Timothy Broglio, jenž stojí v čele arcidiecéze ozbrojených sil USA, hovoří o očekáváních spojených se synodou o rodině.

Timothy P. Broglio (nar. 1951) působí od roku 2008 jako arcibiskup v arcidiecézi ozbrojených sil USA. Na Boston College absolvoval klasická studia, v roce 1977 byl po studiích teologie v Římě vysvěcen na kněze; poté strávil dva roky prací ve farnosti ve svém rodném Clevelandu – toto období popisuje jako „nejlepší léta mého života“. Poté se vrátil do Říma kvůli studiu na Papežské církevní akademii a pracoval v diplomatických službách Svatého stolce. Než se ujal práce na nunciatuře na Pobřeží slonoviny a v Paraguayi, získal na Papežské univerzitě Gregoriana doktorát z kanonického práva. Později, než byl jmenován nunciem v Dominikánské republice a apoštolským delegátem v Portoriku, sloužil ve Státním sekretariátu Svatého stolce. Hlavním světitelem při jeho biskupském svěcení 19. března 2001 byl papež svatý Jan Pavel II. Po sedmi letech strávených v Kariibiku byl papežem Benediktem XVI. jmenován do čela arcidiecéze ozbrojených sil USA. A v této roli neustále cestuje po svě-

Blaze těm, kdo jsou pozváni k Beránkově svatební hostině
Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

tě, aby se setkával a pracoval se svým široce rozptýleným stádem, k němuž patří všichni katolíci v amerických ozbrojených silách a na amerických diplomatických postech v zahraničí. V době probíhajícího zasedání synody o rodině poskytl deníku *Catholic Herald* tento rozhovor.

Jak se současná krize čistoty, manželství a rodiny odrážela ve vaší práci nuncia v Dominikánské republice a na pozici ar-

cibiskupa ozbrojených sil USA? Jaká jsou zde „znamení doby“?

Během mé služby jakožto nuncia v Dominikánské republice (2001–2008) se tamější biskupové často zabývali krizí manželství. Jejich cílem bylo přesvědčit převážně katolické obyvatelstvo onoho krásného tropického ostrova o hodnotě celoživotního svátostného závazku. Zdá se, že neochota přistoupit na manželský závazek, občanský nebo církevní, je přetrvávajícím prvkem z předkolumbovské kultury, která nadále utváří život a společnost v Dominikánské republice i po 500 letech evangelizace. V důsledku toho je tato muži ovládaná společnost, která již tak projevuje neochotu k závazkům, obzvláště zranitelná vůči útokům pocházejícím ze Severní Ameriky nebo Španělska a přinášejícím takové moderní pojmy jako „volná láska“ a manželství na zkoušku, které oslabují podporu rodiny. Poněkud odlišná je situace v mé nynější službě vojákům a veteránům, ale současná kultura a mentalita, kterou tato kultura plodí, ne-

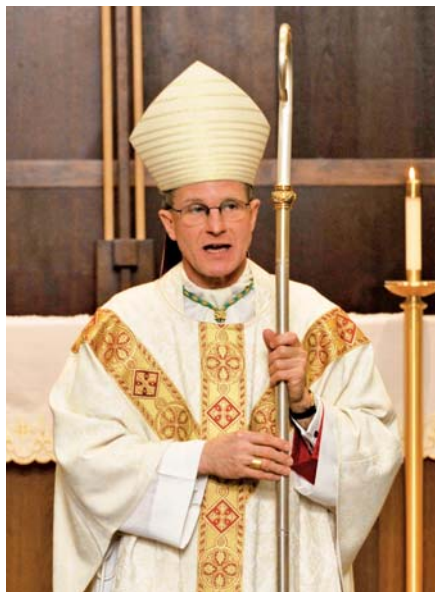
podporuje trvalé hodnoty. Většina lidí by byla překvapena, kdyby zjistila, že zhroutené vztahy jsou jedním ze dvou hlavních příčin sebevražd v armádě. Oddělení způsobené více než patnáct let trvající válkou rovněž prohlubuje problém, jak udržet rodinu vojáků neporušenou. Mužům a ženám, kteří obvykle vstupují do manželství v mladším věku, se v armádě nedostává podpory, kterou potřebují, když kultura učí falešným představám o manželství, rodině a lidské sexualitě. Tempo vojenské služby také problematizuje zdravý rodinný život. Nasazení, vojenské operace a odpovědnost, ale i požadavky při výchově dětí si vybírají svou daň na rodinné soudržnosti. Je třeba vědomého úsilí, aby bylo možno těmto tlakům odolávat nebo je alespoň zmírnit. V armádě USA je umělá antikoncepce snadno dostupná pro každého, kdo o ni požádá: tato praxe podporuje spíše promiskuitu než věrnost. Zatímco cizoložství lze podle vojenského trestního zákoníku stíhat, smilstvo nikoli. Mnoho rodin vojáků vyučuje své děti doma, což jednak snižuje dopady soustavného přemísťování a zároveň mají rodiče větší kontrolu nad osnovami, podle nichž se děti učí. Děti z vojenských rodin jsou nuceny vyrážat rychleji než jejich vrstevníci vzhledem k tomu, že jsou vystaveny jiným kulturám, soustavnému stěhování a absencím jednoho či druhého rodiče v důsledku jeho nasazení.

Jaké pastorační iniciativy a strategie vám připadají nejúčinnější při řešení těchto problémů?

V Dominikánské republice biskupové neustále vyzývají páry, aby napravily své partnerské soužití. Biskup při své každoroční pastorační návštěvě veřejně porovnal počty nesezdaných párů a těch, které žijí ve svátostném manželství, pochválil farnosti, kde dochází k pozitivní změně, a ostatní vyzval, aby se dál snažily. „Manželská duchovní cvičení“ jsou jednou z nejpobulárnějších iniciativ v současné americké armádě: konají se o víkend, vystupují na nich odborníci na různé aspekty manželského života, včetně komunikace a finančních záležitostí, a jsou téměř celé řízeny z kaple dané základny. Nedávno se však začaly objevovat potíže, neboť tyto víkendové akce byly zpřístup-

něny i párům stejného pohlaví. Nejen že to znemožňuje účast mnoha kaplanů (včetně katolických), ale mnoha jiným párům je to nepříjemné a nejsou pak ochotné se účastnit.

Arcidiecéze ozbrojených sil USA bere tuto skutečnost na vědomí a prostřednictvím Vojenské rady katolických žen

Mons. Timothy P. Broglio. Foto: Wikimedia Commons

Potřebujeme jasné učení o bohatství života v Kristu, o nezbytnosti ctnosti čistoty, o svatosti a milosti svátostného manželství a o významu oběti.

sponzoruje několik rodinných duchovních cvičení – zejména v zahraničí, kde nejsou okamžitě dostupné anglicko-jazyčné materiály. Tyto chvíle modlitby, instrukcí a cvičení jsou velice pozitivní. Součástí je vždy také péče o děti. Mluví kladou důraz na dovednost vzájemně komunikovat, na společnou modlitbu manželů a rodiny a na příklady svatých. Velmi pozitivním doplňkem na těchto duchovních cvičeních bude představení rodičů Malého kvítka, svaté Terezie z Lisieux, kteří budou v brzké době kanonizováni.

Rovněž je důležité pokusit se posílit učení o ctnosti čistoty a jejího místa v životě, zejména vzhledem k záplavě

snadno dostupné pornografie. Doporučuji zdroje a programy našich vojenských kaplanů dostupné on-line, ale mnohé z nich jsou pro lidi svěřené do mé pastorační péče příliš nákladné. Arcidiecéze rovněž podporuje programy, které ve svých každotýdenních katechezích pro veřejnost vyučují teologii těla, formulovanou svatým Janem Pavlem II.

A také jsem vydal osnovy *Formování učedníků pro novou evangelizaci*, které jsou k dispozici v angličtině a španělštině a snaží se zaplnit obrovskou mezeru, kterou spatřujeme v katechetické přípravě mladých lidí. V osnovách lze najít cíle pro každý ročník od předškoláků až po osmou třídu.

Arcidiecézní osnovy byly obzvláště důležité pro arcidiecézi ozbrojených sil, která slouží 1,8 milionu katolíků po celém světě. Mobilita lidí, kterým mám tu čest sloužit, je důvodem, proč je bezpodmínečně nutné, aby všude byly stejné osnovy. Když se rodina stěhuje, děti by se měly snadno zapojit do programu náboženského vzdělávání v podstatě na tom místě, kam byla rodina přeložena.

Osnovy mají také on-line hodnocení, které se vyplňuje s rodinou. Nástroje pro hodnocení jsou určeny k měření formace ve víře a nabízejí zdroje (čtení z Bible a články z *Katechismu katolické církve*) pro další studium nebo výklad.

Jak by mohla synoda o rodině co nejpozitivněji ovlivnit vaši službu?

Tato valná hromada biskupské synody vyvolala velká očekávání a velký zájem. Jasně prohlášení synody ohledně zásadního učení Ježíše Krista o rodině by bylo pro mou službu velmi užitečné.

Moji věřící žijí ve světě velmi vysokých standardů. Očekává se, že budou plnit požadavky, které jsou na ně kladeny, a neustále se cvičit, aby dosáhli co nejvyšší úrovně. Soustavně trénují, aby si udrželi co nejlepší fyzickou kondici; ale součástí života katolíků v armádě jsou i cvičení určená k tomu, aby zvládali jak své běžné povinnosti, tak i mimořádné situace. Nikdo, kdo nosí uniformu, neočekává, že uslyší, že cíl je jenom ideál nebo že očekávání nemusí být splněno.

Církev kanonizuje svaté nikoli kvůli nim samým, ale pro náš prospěch. Světci

jsou vzory. Je vhodné, že rodiče Malého kvítka, Louis a Zélie Martinovi, budou v těchto týdnech svatořečení. Synoda by měla povzbuzovat hrdiny a vyzývat nás ke svatosti. Muži a ženy, kterým sloužím, by tomu rozuměli. Jasně učení o bohatství života v Kristu, o ctnosti čistoty jako očekávání ode všech věřících, o svatosti a milosti svátostného manželství a o významu oběti by jistě nalezlo ohlas v srdcích těch, kterým sloužím.

Jako nástupci apoštolů mi byl při obřadu svěcení držěn nad hlavou evangelistař, abych byl naplněn Božím slovem

a aby mi to bylo stálou připomínkou, že jsem byl poslán kázat evangelium Ježíše Krista. Jako věřící jsme na cestě do Božího království. Mou úlohou pastýře je vést do tohoto Království ty, kdo mi byli svěřeni; na vlastní pěst mohou najít království tohoto světa. „Běda mně, kdybych nekázal evangelium,“ zvolal svatý Pavel (1 Kor 9,16). Ježíšova slova o tom, že by pro člověka, který svádí k hříchu, bylo lepší, kdyby mu na krk dali mlýnský kámen a vrhli ho do moře (Mk 9,42), by měla naplňovat každého synodního otce zdravou úctou k jeho úkolu. Jestliže vý-

sledné poselství synody nebo případná apoštolská exhortace budou obsahovat mlhavá prohlášení nebo pokus o oslabení zdravého učení, věřící budou jen zmatení a takovýto výsledek jim bude překážkou na jejich cestě. Pastorační péče vždy začíná pravdou a vede ženy a muže k tomu, aby tuto pravdu přijali. Netrpělivě očekávám, že ze synody zazní ozvěna Kristovy výzvy nám všem: „Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec“ (Mt 5,48).

<http://www.catholicherald.co.uk>
Přeložil Pavel Štíčka

MARNÁ SNAHA O „ZÁCHRANU MANŽELSTVÍ“

Co všechno je ve hře v boji o rodinu (II. část)

Náš problém s obhajobou manželství je výsledkem desetiletí zanedbávání. Je čas přestat přenechávat moc právníkům a začít bojovat sami za sebe.

Tvářit se, že hájíme Boha na velké politické scéně, zatímco zůstáváme zticha, když vládní úředníci ničí naše nejbližší bližní, není spravedlnost; je to sebe-omlouvající póza. Odráží to nedostatečné pochopení křesťanské povinnosti a koncept občanství bez nějakého základu. Nelze si tak udržet ani víru, ani svobodu.

Nemůžeme platit druhé, aby bojovali za nás. Právníci jsou profesionální občane-náhradníci, které platíme, aby za nás plnili naše občanské povinnosti. Někdy je to nevyhnutelné (a čím víc to děláme, tím víc nevyhnutelné se to stává). Ale když již ze zvyku přenecháváme naše občanství prostředníkům, ztrácíme jej. Stojí za povšimnutí, že většina hrozeb začíná jako právnícká nebo kvazi-právnícká mašinérie:

- soudy, které i přes demokratická referenda nutí občany přijmout „manželství“ osob stejného pohlaví;
- antikoncepční a potratová rozhodnutí kulminující v *Roe vs. Wade*;
- zinscenované soudní tribunály na kampusech, sestávající z učitelů a studentů, předstírající souzení závažných zločinů jako znásilnění;

- utajované soudy rodin operující mimo ústavní normy, kdy obírají děti o otce, vydírají rodiny a vězní rodiče bez soudního procesu;
- vojenské soudy připomínající feministické tribunály, které rovněž předstírají posuzování kriminálních obvinění;
- multimilionové právní spory, tyranizující ty, kteří se snaží pomoci lidem překonat náklonnost k stejnému pohlaví.

Je čas přestat přenechávat moc právníkům a začít bojovat sami za sebe: začít – mohl-li to tak říci – jednat chlapsky.

Raději církve než soudy

Znovu si osvojit naše občanství znamená zmobilizovat instituce jiné než právní – především církve. Nejen že jsou (některé) církve tím jediným, co zůstává mimo kontrolu sexuálních radikálů, ale především je toto vlastní půda církvi. Je jejich úkolem udržovat morální standardy – snad zejména ty sexuální. Jejich selhání stát pevně a postavit se proti sexuální zhyralosti a uzurpování moci sexualitou je činí opovrženými a právě to umožnilo věcem dojít až sem: daleko

od sexuálního užívání si až k sexuálním čteníkům.

Lhostejnost církvi¹ je nápadná zejména v jedné z nejvíce nečestných kampaní militantů. Pokud bychom měli věřit feministkám, zažíváme epidemii sexuálního násilí, včetně znásilnění, sexuálních útoků, týrání a zanedbávání dětí a další. A přece církve – které by měly být strážkyněmi sexuální morálky – nemají k tomu co říci. Nepodnikají žádné kroky pro to, aby popřely a vymýtily toto nařčení z údajné mužské perverze. Důvodem je, jak všichni víme, že tato feministická hysterie je podfuk a všechna obvinění jsou vymyšlená – žádná taková epidemie neexistuje. Avšak církve na to nebudou poukazovat a nepostaví se smyšleným obviněním, protože vědí, že taková obvinění by se obrátila proti nim ve formě „obhajoby znásilnění“.²

Ale církve by se k tomu měly nějak vyjadřovat – tak nebo onak. Odmítají se však angažovat, zasadit se nebo znovu vznést své nároky na ztracenou oblast sexuální slušnosti. Význační (a stateční) odborníci konečně vstoupili do debaty

a zdiskreditovali³ feministická obvinění. Pokud by mezi nimi byli i křesťanští učenci, nejen že by mohli poukázat na to, že máme Boha, jehož síla a ochrana nám dává odvahu postavit se a mluvit pravdu; také by hájili křesťanskou sexuální morálku před světem jako jedinou alternativu *hook-up* kultury a všech nešvarů zděděných po Sexuální Revoluci.

Lze se divit, že mizerná účast na bohoslužbách se ještě snižuje?⁴ Zdá se, že západní křesťanství směřuje k zániku⁵ a zbylí křesťané jsou si vědomi rostoucího tlaku podřídit se takovým ohavnostem jako „manželství“ osob stejného pohlaví.

Jednoduše tím, že dostojí svému poslání, mohou církve zachránit občanské prostředí, oživit svá společenství, zaangażovat širší populaci, zvýšit počty svých členů a postavit se sexuálními radikálům čelem.

Zachraňovat skutečná manželství

Přestože představitelé správně identifikují manželství jako nejzašší metu, manželství nelze zachránit abstraktně ani levně. Je třeba začít tam, kde začali radikálové – u konkrétních manželství. To rozhodně neznamená bezuzdnou zálibu v psychoterapii (další výmluva pro nečinnost), a znamená to víc než jen modlitby a pomoc nalézt právníky. Církve musí znovu nalézt bdělost a smělost k obraně manželství a rodin proti vládním úředníkům. Musí vyžadovat, aby byly první instancí v posuzování ne-kriminálních rodinných sporů, ať již vnitřních mezi členy rodiny nebo vnějších proti státním úředníkům.

Kdykoli vládní úředníci zasahují do rodin ne kvůli kriminálním obviněním – rozvod, nařčení ze zneužívání dětí, opatrovnictví dětí nebo problematiku domácího vzdělávání –, církve musí být integrálně a hlasitě zastoupené.⁶

Církve musí intervenovat⁷ v rodinách svých farníků dřív, než tak učiní stát, a pokud to nepomůže, pak se musí zasadit při soudech a u agentur sociálních služeb tak, aby prosadily spravedlnost. Musí posoudit skutečnosti jako první – dřív než sekulární stát zatne do rodiny své drápy – a pokud je stát ignoruje nebo obchází, musí své nasazení prokázat i před sekulárními tribunály. Aby bylo

možné „zachránit“ manželství, je třeba bránit integritu každého jednotlivého manželství a rodiny před představiteli státu a s tím také integritu církve, která manželství a rodinu posvětila.

Když pár uzavírá sňatek v kostele, přenechává společenství starost a péči o jednotu jejich rodiny. Neměli by tedy ostatním členům církve říci: „To není vaše starost.“ Oni sami svěřili církvi tuto starost. Dali církvi a všem jejím členům

Stefano di Giovanni: Cesta na Kalvárii (1444)
Foto: Wikimedia Commons

Dokud nebudeme brát vážně následování Krista a nepřijmeme nutnost obětí, bude ztrátou času dožadovat se „záchranu manželství“.

morální povinnost bránit tento sňatek a tuto rodinu před každým, kdo ji ohrožuje – ať je to záletný manžel, štouravý sociální pracovník nebo soudce u soudu. Odsuzující? Bible nám ukládá hájit spravedlnost. Lidé, kteří chtějí, aby jejich manželství církev posvětila, musí chápat, že to v sobě zahrnuje odpovědnost vůči Bohu a že církev je Bohem určenou autoritou, která má zajistit dodržování těchto odpovědností. V některých církvích členové, kteří neumožní církvi posoudit jejich spory dřív, než se dostanou před

světský soud, mohou být exkomunikováni. Smysluplná disciplína je součástí toho, co znamená být „pravou“ církví.

Dotěrné? Naopak. Zbabělé selhání církvi „pronášet pravdivé soudy“ nemělo žádný přínos pro rodinné soukromí: jednoduše ponechalo vakuum, které hbitě využili vládní úředníci se skrytým zájmem rozmnožit problémy, které údajně řeší. Jejich nasazení je vždy nasazením žoldáků. Církve nemá žádné skryté zájmy. Jej zájem je proto zájmem obětí.

Když církve najdou odvahu podstoupit tuto oběť, pak nejen zachovají svá vlastní manželství – čímž působí bezprostřední dobro –, současně tím přispějí k záchraně manželství jako instituce. Taktéž tím znovu uhájí vlastní autoritu, rychle upadající do nezájmu a opovržení, a začnou znovu být ke slávě Boží.

Mé požadavky se mohou zdát skličující, protože náš problém je výsledkem desetiletí zanedbávání. Obviňující hulákání, jakého se nám dostane (jakého se dostalo i Kristu) ze strany radikálů, bude potvrzením toho, že tento přístup bude v souladu s dalším křesťanským principem, kterého je dnes nedostatek – vytrvalosti. Alternativou jsou pouze marné triky na záchranu manželství a společnosti bez nutných obětí.

Dokud nebudeme brát vážně následování Krista a nepřijmeme nutnost obětí, bude ztrátou času dožadovat se „záchranu manželství“ před homosexuály, kteří nejsou ti, co ho ničí. „Ve věci manželství nedáme císaři, co je Boží,“ slibuje Staver. Ale to je přesně to, co jsme již učinili.

Stephen Baskerville

<http://www.crisismagazine.com>

Přeložil Andrej Kutarna

Stephen Baskerville, Ph.D.,
politolog, profesor na Patrick Henry College

¹ <http://www.crisismagazine.com/2015/can-christianity-survive-sexual-revolution>

² <http://www.nationalreview.com/corner/384780/mothers-due-process-caroline-kitchens>

³ <http://www.saveservices.org/sexual-assault/editorials/2015-2/>

⁴ <http://www.ethicsandreligion.com/columns/2015/C1752.htm>

⁵ <http://www.crisismagazine.com/2015/can-christianity-survive-sexual-revolution>

⁶ <http://www.crisismagazine.com/2014/kaspers-challenge-distracts-real-problem>

⁷ <http://www.touchstonemag.com/archives/article.php?id=28-01-018-v>

EUROCENTRICKÁ SYNODA

Jednou z věcí, kterou zaznamená i laický neúčastník synody o rodině, je nevyváženost v pozornosti, která se věnuje potřebám jednotlivých kontinentů resp. regionů. „Kasperovy návrhy“, o nichž jsme už psali, hovoří o problémech, jež má s rodinou a manželstvím bohatá část Evropy. Skoro se zdá, že jich je více než problémů, které musí řešit chudší a ohroženější části světa. Přesněji řečeno se v západní perspektivě vnímá manželství a rodina spíše jako problém než jako opora a zdroj síly. Nejsem si jistá, jestli křesťanští Syřané, kteří žijí v uprchlických táborech Jordánska a Libanonu a žijí ve stálém strachu z muslimských útoků, také považují za potřebné řešit především otázku homosexuálních sňatků. Ostatně i my, když

jsme ještě byli komunistickým „Druhým světem“, jsme rodinný život prožívali především jako prostor pravdy a svobody.

Není divu, že kritické hlasy označují pracovní materiál synody za „eurocentrický“ a ptají se, proč jsou natolik v popředí evropské otázky, když právě bohatá Evropa dnes představuje oblast ochabující religiozity a klesající odvahy k životu. Evropa se odmítá reprodukovat – fyzicky i kulturně. Proč má právě její hlas určovat směr synody o rodině?

George Weigel, autor skvělého životopisu papeže Jana Pavla II., píše: „Jedno ze selhání, kolem něhož by se mělo točit eurokatolické zpytování svědomí na letošní synodě, je právě toto: proč Církev v Evropě nedokáže inspirovat a dát lidem

etiku velkorysosti k budoucnu, etiku, jež se vyjadřuje plozením a výchovou dětí?“

Návrhy na zvýšení samostatnosti biskupských konferencí v otázkách manželství a rodiny jsou proto nebezpečné a měly by být odmítnuty. Evropská zpozdlná mentalita by ztratila korektiv ostatních částí světa a navíc by posílila možnost jejího vlivu zejména na Třetí svět, který je stále více vydírán cestou „pomocí“, podmiňované změnou zejména afrických legislativ.

Michaela Freiová

Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

UMŘÍT PRO KŘESŤANSKOU VÍRU

Miliony věřících v nebezpečí uprostřed rostoucího pronásledování po celém světě

Rostoucí počet vražd, znásilňování, mučení a diskriminace vedl papeže Františka k tomu, aby varoval před touto ‚formou genocidy‘.

Křesťané na celém světě čelí sílící perzekuci živené především islámským extremismem a represivními vládami, což vedlo papeže Františka k tomu, aby varoval před touto „formou genocidy“, a aktivisté hovoří o „nábožensko-etnických čistkách“.

Rozsah útoků na křesťany na Blízkém východě, v subsaharské Africe, Asii a Latinské Americe znepokojuje organizace, které sledují náboženský útlak. Většina z nich hlásí, že v posledních letech se situace výrazně zhoršuje.

Papež František při své nedávné cestě do Latinské Ameriky řekl, že jej děsí, „jak jsou na Blízkém východě i jinde na světě mnozí naši bratři a sestry pronásledováni, mučeni a zabijeni pro svou víru v Ježíše“. Pak pokračoval: „V této třetí světové válce, jež je vedena kousek po kousku

a v níž nyní žijeme, probíhá genocida, a to musí skončit.“

O Velikonocích arcibiskup z Canterbury Justin Welby – hlava anglikánské církve – hovořil o křesťanských „mučednících“. Křesťané jsou pronásledováni v téměř polovině z 38 anglikánských provincií po celém světě, napsal letos v červenci. „Denně mají strach o život.“

Princ z Walesu označil ohrožení křesťanů na Blízkém východě za „nepopsatelnou tragédii“.

Nezávislý poslanec David Alton, jenž bojuje za náboženskou svobodu, tvrdí, že „podle některých odhadů až 200 milionů křesťanů ve více než 60 zemích po celém světě čelí omezením, diskriminaci nebo přímému pronásledování“. To je asi každý desátý z celkového počtu 2,2 miliardy křesťanů na světě. Křesťanství zůstává ná-

boženstvím s největším počtem věřících. „I když se třeba nejedná o přesné údaje, rozsah pronásledování je obrovský. Křesťané od Sýrie, Iráku, Íránu a Egypta přes Severní Koreu, Čínu, Vietnam a Laos, Indii, Pákistán, Bangladéš a Srí Lanku až po Indonésii, Malajsii, Barmu, Kubu, Kolumbii, Mexiko, Eritreu, Nigérii a Súdán čelí vážnému porušování náboženské svobody,“ řekl Alton. Rozsah perzekucí sahá od vražd, znásilňování a mučení k represivním zákonům, diskriminaci a sociálnímu vyloučení.

Jedním z důsledků jsou „nábožensko-etnické čistky křesťanských komunit“, řekl John Pontifex z katolické organizace Pomoc církvi v nouzi (ACN), jež monitoruje pronásledování. „Pronásledování křesťanů dosáhlo takové úrovně, jaké jsme nebyli svědky po mnoho, mno-

ho let, a hlavním důsledkem je migrace křesťanů. „Ve značně velké části světa dnes dochází k velmi prudkému poklesu počtu křesťanů.“

Případy pronásledování

V posledních 15 měsících několik mohutných útoků opět zdůraznilo skutečnost, že křesťané jsou terčem islámských extremistů na Blízkém východě a v Africe. Tyto útoky zahrnují: únos více než 270 nigerijských školaček; popravu 21 egyptských koptských křesťanů v Libyi a další útoky ozbrojenců ISIS v Iráku a Sýrii; zabití 147 lidí v areálu univerzity v Garisse na severu Keni.

Navíc žena v pokročilém těhotenství, Meriam Ibrahim, byla v Súdánu odsouzena k smrti za údajné odpadlictví, což vyvolalo protesty po celém světě. Později jí bylo umožněno zemi opustit.

Ale monitorující skupiny tvrdí, že pronásledování křesťanů je mnohem větší než jen tyto vysoce sledované případy. Podle Pew Research Center křesťané čelí perzekuci ve 102 zemích – více než kterékoli jiné náboženství. Poradní orgán vlády USA, Komise pro mezinárodní náboženskou svobodu (USCIRF), doporučila, aby bylo osm zemí – Středoafričtá republika, Egypt, Irák, Nigérie, Pákistán, Sýrie, Tádžikistán a Vietnam – přidáno na seznam k dalším devíti státům vyžadujícím „zvláštní pozornost“.

Zpráva ACN o náboženské svobodě ve světě za rok 2014 uvádí, že se situace zhoršila v 55 zemích a výrazně se zhoršila v šesti zemích: V Iráku, Libyi, Nigérii, Pákistánu, Súdánu a Sýrii. I když muslimové „rovněž zakoušejí hroznu a systematickou perzekuci... a židovské komunity také zakoušejí zvýšený počet hrozeb a násilí“, křesťané jsou zdaleka nejpronásledovanější náboženskou skupinou, uvádí zpráva.

Open Doors, celosvětová organizace monitorující pronásledování křesťanů, strážlivě odhaduje, že za 12 měsíců do listopadu 2014 bylo zabito 4 344 křesťanů z důvodů souvisejících s vírou a napadeno 1062 kostelů. Uvádí též, že pronásledování loni zesílilo ve 24 zemích a Keňa, Súdán, Eritrea a Nigérie nyní patří mezi 10 zemí, kde dochází k největšímu pronásledování. Na prvním místě tohoto seznamu je již 13 let Severní Korea; až

70 tisíc křesťanů je drženo v gulazích, „desítky tisíc lidí vyháněny, zatýkány, mučeny a zabíjeny“.

Obecně se pronásledování křesťanů zvyšuje „a zrychluje se tempo nárůstu pronásledování“, řekla Lisa Pearceová, generální ředitelka Open Doors ve Velké Británii a Irsku. Mění se i charakter perzekuce, dodala. „Dříve obnášelo několik let v táboře nucených prací. Nyní jste nuceni sledovat, jak je váš blízký člověk popravován.“

Pronásledování křesťanů dosáhlo takové úrovně, jaké jsme nebyli svědky po mnoho let. Ve velké části světa dochází k prudkému poklesu počtu křesťanů.

Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

Vzestup islámského extremismu

Vzestup islámského extremismu z velké části posiluje nárůst perzekuce křesťanů, tvrdí aktivisté a církevní představitelé, kteří poukazují na militantní skupiny jako ISIS, Boko Haram a aš-Šabáb. „Jedním z hlavních problémů omezujících svobodu náboženského vyznání nebo přesvědčení v jednadvacátém století je činnost nestátních aktérů v zemích, kde je tato svoboda porušována,“ uvádí se výroční zprávě USCIRF za rok 2015.

Lee Marsden, profesor mezinárodních vztahů na University of East Anglia,

jenž se specializuje na náboženství a bezpečnost, řekl, že významným faktorem bylo zhroucení autoritářských režimů na Blízkém východě během arabského jara. „Měly mnoho negativních stránek, ale poskytovaly ochranu menšinovým náboženstvím. Odstraníte je, a začne lovná sezóna na menšiny – to byl jeden z nepředvídaných důsledků svržení těchto vládců. A Arabské jaro bylo ovládnuto islamisty, což je špatná zpráva pro náboženské menšiny.“

Skutečnosti podněcující pronásledování

Sociální sítě umožňují náboženským extremistům šířit jejich poselství bez ohledu na geografické hranice. Jonathan Sacks, bývalý vrchní rabín, v nedávné diskusi o náboženské svobodě ve Sněmovně lordů řekl, že internet je „pro radikální politická náboženství totéž, čím byl pro Martina Luthera knihtisk. Umožňuje jim obcházet všechny existující mocenské struktury. Výsledkem je politizace náboženství a religionizace politiky, což je po celé dějiny smrtící kombinace.“

K ostatním silám podněcujícím pronásledování patří autoritářské režimy omezující činnost určitých náboženských skupin, napětí mezi skupinami, které přicházejí do styku v důsledku migrace a vysídlování, a snižující se tolerance v některých částech světa. Křesťanství představitelé tento týden protestovali proti akci, jejímž cílem je odstranit kříže z kostelů ve východní Číně.

Nečekaná ohniska perzekuce

A existují i nečekaná ohniska perzekuce. V roce 2014 bylo zabito pět katolických kněží v Mexiku, což přimělo Vatikán k prohlášení, že Mexiko je pro křesťany nejnebezpečnější zemí Latinské Ameriky. Mocné zločinecké gangy považují církve za vhodný objekt vydírání a praní špinavých peněz, avšak někteří kněží stojí jejich vlivu v cestě. Útoky na kněží v Mexiku se v letech 2012 až 2014 zvýšily o 80 %, hlásí místní organizace.

Kate Lyons

<http://www.theguardian.com>

Přeložil Pavel Štíčka

(Mezititulky redakce)

Dokončení v příštím čísle

GENIÁLNÍ JE JEDNODUCHÉ

Chvála růžence

Když jsem byla malá, nutila nás babička modlit se růžencem. Aniž by nám cokoli vysvětlila, museli jsme si kleknout na studenou podlahu u postele a odříkávat věty, které nám nic neříkaly. Kdo protestoval, dostal pár facek. Předpokládám, že i babička sama byla k modlitbě růžence jako dítě takto vedená. Nevím, co by na tento způsob výchovy řekli pedagogové, ale já jsem do třiceti let měla k růženci silný odpor. Možná, že jste na tom byli v dětství lépe, ale svou cestu k růženci si stejně musí najít každý sám. Ta modlitba totiž vůbec není hloupá.

Prostý a bohatý zároveň

Kdysi jsem napsala statistický program. Při prohlížení kódu jsem některé části vyškrtala a některé nakonec hodně zjednodušila, takže se program velmi zkrátil, ale fungoval stále dobře, protože vše podstatné v něm zůstalo. Když jsem se o tom bavila se svým šéfem, pronesl tehdy větu, kterou si pamatuji dodnes: „To je tím, že všechno geniální je vlastně naprosto jednoduché.“ Naplno se to dá vztáhnout na Boha. Tomáš Akvinský mnoho stran Summy věnuje otázce Boží jednoduchosti. Ale už tehdy mě napadlo, že se to dá vztáhnout taky na modlitbu růžence.

Je tak jednoduchý, že se ho naučí odříkávat i malé dítě, a nepotřebuje k tomu žádné pomůcky. Nakonec člověk má deset prstů, takže si prostý růženec nosí všude s sebou. Nepotřebuje žádné knihy, a přitom se mu odvíjí před očima celé následování Krista v patnácti verších (nebo dvaceti, přidáme-li růženec světla). Růženec zůstává jako poslední možnost pronásledovaným křesťanům vězněným pro víru, kterým jinak v kriminále vzali úplně všechno. Růženec je prostý a zároveň tak bohatý, že se ho mohou modlit sotva vyučení spolu s docenty a profesory školenými v teologii.

Já se modlím růženec dominikánským způsobem. Při slovech „Bože, shlédni a pomoz!“ se v duchu sjednocuji se svatým Dominikem, Tomášem Akvinským,

Kateřinou Sienskou, Anežkou z Montepulciana, blahoslavenou Hosannou a všemi bratry a sestrami z dominikánského řádu, živými i mrtvými. Pak následuje Sláva Otci. Celá moje existence má jedinou příčinu a jediný cíl: Slávu Nejsvětější Trojice. Jakmile si uvědomím, že stojím před Boží Tváří, začíná z hloubi mé duše vyvěrat radost jako pramen vody živé. Radost, kterou mi nikdo nemůže vzít, protože není mým vlastnictvím. Radost, o které tuším, že je to jedno z Božích jmen.

Panna Maria Růžencová (dům sv. Dominika, Toulouse)
Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

Pak hned pokračuji modlitbou Páně. Člověk, který se právě obrátil, postupuje v duchovním životě od konce otčenáše. Nejdříve prosí, aby ho Bůh zbavil zlého a neuváděl do pokušení. Pokouší se odpustit svým bližním a prosí o chléb vezdejší. Teprve potom se propracuje k odevzdání se Bohu a prosbě o příchod Božího království, které je na začátku. Kristus, který přišel od Otce a jehož pokrmem bylo konat Boží vůli, začíná přáním, aby bylo posvěceno Boží jméno. Které každý z nás každým svým hříchem, nevěností, nechutí a odporem neustále znesvěcujeme. Pro Krista byla Boží sláva, Bůh, na prvním místě. Přijď království tvé a všechno bude, jak má být!

Růženec je jako přístav, ze kterého vyplouváme na cestu za Kristem, většínou s nákladem slz. Jednotlivé zdrávasy jsou rytmické jako příliv a odliv. V horkých dnech je představa šplouchajícího moře velmi osvěžující. Zdrávas, Maria, milostiplná, voda stoupá, při slově Ježíš vyšplouchne vlna až na břeh a zase klesá, až po hodinu smrti naší. Rytmus zdrávasů uvede duši do klidu, o který se často marně během dne snaží. Myšlenky utichají, starosti usínají, mysl se obrací k Bohu. „Ztišil, zklidnil jsem své srdce. Jako dítě v klíně matky, jako dítě zkonejšené, ztichla ve mně duše má.“ (Žl 130)

Přijmout Boží plán

A jak je to vlastně s Marií? Máme občas sklony ji zbožšťovat, myslet si, že když byla Bohorodička a celý život blízko Kristu, tak její svatost byla úplná hračka. Bylo to tak opravdu? Maria nebyla Bohočlověk, byla jenom člověk jako my, i když počatá bez poskvrny dědičného hříchu. Byla mladá a zasnoubená za Josefa. Je myslitelné, že by mladá zasnoubená dívka netoužila po chaloupce se zahrádkou a kopcem dětí? Její představy o budoucnosti byly jistě stejné jako u ostatních dívek, které se chtějí vdávat. Pak přišel anděl Gabriel a oznámil jí, že Boží představa o jejím životě je docela jiná. To se přece stává i ostatním lidem, že jim Bůh udělá čáru přes rozpočet. Matkou Krista mohla být jen jediná dívka, ale kolik jiných dívek si myslelo, že se vdají, a Pán je pak povolal do kláštera? Nebo naopak chtěly do kláštera, ale komunisti tak zamíchali osudem Církve, že se nakonec vzdaly a vdaly. A třeba pak Pán povolal až někoho z jejich dětí. Záleží vždycky na tom, jak tu čáru přes rozpočet přijmeme.

Maria je v nebi největší, protože na zemi byla nejmenší. Nikdy si jediným slovem nepostěžovala, že se její sny nenaplnily, to by se o tom jistě evangelista Lukáš zmínil. Dokázala svoje sny vyměnit za Boží plány s obdivuhodnou pružností.

Dobře, řeknete, ale je to Maria, je to matka Kristova, to je přece obrovská důstojnost. To je něco jiného než my. Vzpomeňte si, jak přišla do Kafarna, protože chtěla svého syna vidět a promluvit s ním. On nejen nevyšel před dům, ale řekl: „Kdo je má matka a kdo jsou moji bratři? Každý, kdo činí vůli mého Otce v nebesích, to je můj bratr, má sestra i matka.“ (srov. Mt 12,46–50) Jiná matka by se po těch slovech urazila, zašla k notáři a syna vydělila. Ale Maria o všem „uvažovala ve svém srdci“ (srov. Lk 2,51). Jak bychom asi reagovali na jejím místě my?

Správně chápat kříž

V liturgii hodin se v jedné modlitbě říká: „Bože, dej, ať správně chápeme, že kříž už není potupou a hanbou, ale ukázala se v něm tvá nekonečná moudrost a láska.“ Zvykli jsme si dívat se na Kristův kříž jako symbol vítězství (*In hoc signum vincet*), už pro nás není potupou. Ale potupa a hanba je pro nás stále křížem, a velkým. Proč Bůh dopouští, abychom byli tupeni? Proč Kristus sám osobně dopustil potupu své matky? Jistě o tom mnoho uvažovala. Co jí asi proběhlo hlavou? Věděla, že jí její syn Ježíš velmi miluje. To, co řekl, nebylo proto, aby jí ublížil, i když někteří lidé okolo to tak mohli chápat. Potupa by to byla za předpokladu, že matka je více než syn. Za normálních okolností nesmí být syn drzý vůči matce. Ale my víme, a Maria si toho sama byla dobře vědoma,

že její Syn je mnohem víc než ona, matka. V tuto chvíli mluvil jako Syn Boží. Pro Boha je otcem, matkou, bratrem, sestrou každý, kdo ze srdce touží konat Boží vůli. A chtěla Maria konat Boží vůli? Ovšemže chtěla. Proto si to promyslela a v pokoji, bez roztrpčenosti odešla.

V olomoucké katedrále visí obraz Krista, který vypadá, jako by seděl na trůnu. Ale je do půl těla obnažený, na hlavě má trnovou korunu a ruce na klíně jsou spoutané. Spoutaný, bezmocný, a přece Král! Jak to odporuje naší představě Krista Krále! Kříž, myslí si někteří, to byla přece jen taková krátká epizoda, to už je pryč, teď přichází roky věčnosti, kdy se bude kralovat. Ale co když kralovat s Kristem znamená nechat si spoutat ruce a nasadit trnovou korunu? Není Kristova koruna potřísněná krví pro Boha-Otce šperkem nesrovnatelně větší ceny než zlato a diamanty? A neřekl snad Ježíš Petrovi „jiný tě přepáše a povede, kam nechceš“ (Jan 21,18)? Boží úhel pohledu na věci je docela jiný než náš. Pán Ježíš to sám vysvětluje: „Vy jste zdola, já jsem shůry.“ (Jan 8, 23) Při pohledu shůry všechno vypadá docela jinak. Víme, že do nebe nevede jiná cesta, než je Golgota a kříž. Ale ten kříž si představujeme tak nějak důstojně. Třeba jak obklopeni milující rodinou statečně trpíme a umíráme na nevléčitelnou nemoc. Hezký motiv pro barokní obraz. Skutečnost bývá dost jiná. Tělo rozežrané rakovinou je ošklivé a páchne. Nebo nás

ve stáří čekají pleny, to je velký kříž pro dosud soběstačného člověka. Možná nás Bůh vystaví pomlouvám a nespravedlnosti, která nám spoutává ruce. Jen Bůh ví, co nás čeká. Bez Boží milosti by do nebe nedokázal dojít nikdo z nás.

Pod Mariinou ochranou

Na konci růžence říkám Pod ochranu tvou se utíkám. Co pro mě znamená Mariina ochrana? Neznamená to naději, že mě nepřejede auto, že najdu zaměstnání nebo že mi zdraví bude sloužit až do konce života. To jsou věci, které pro Boha vůbec nejsou podstatné. Znamená to, že v bouřích života se ukryju pod Mariin plášť, černý dominikánský plášť, kde už je mnoho jiných bratrů a sester. Znamená to, že mám v nebi připravený příbytek, že Bůh se mnou počítá, i kdyby mě lidé zavrhl. Maria je pro mě tou, která mě zadržuje, když se vydám špatně, která mě podrží, když budu klesat, která mě popostrčí, když budu váhat, která se se mnou posadí u cesty, když už nebudu moct jít dál.

Panna Maria nám dává do rukou růženec jako zbraň. Místo meče. A z historie víme, že v bitvě u Lepanta i jindy se ukázalo, že je to zbraň velmi účinná...

Jitka Hosanna Štěpánková
(Mezilitulky redakce)

Jitka Hosanna Štěpánková,
členka Laických sdružení
sv. Dominika

Nenávidět hřích, ale milovat hříšníka

Když dva dělají totéž, není to totéž. Obráceně ale platí, že když dva nedělají totéž, může to být totéž. To jsem si uvědomil při srovnání postojů několika katolických publicistů k současné uprchlické krizi. Zatímco pro některé je hlavním problémem islám, jehož úkolem je zničit vše neislámské, což se rovná genocidě, jiní to naopak pokládají za zjednodušující a obávají se, že to povede k mentalitě „hrr na ně“, tj. k nenávislné reakci vůči muslimům.

Klíčové není podle mne to, co se říká, nýbrž to, co se opomíjí říct. Tím je prin-

cip katolické nauky precizně vyjádřený svatým Augustinem „nenávidět blud a hřích, ale milovat bludaře a hříšníka“.

Islám je bezpochyby problém. V zásvětné modlitbě k Božskému Srdci Páně jsme se ještě v dětském věku modlili „za ty, kteří vězí v temnotách pohanství nebo islámu“. Stačí si jen přečíst jakýkoliv životopis proroka Mohameda z muslimských zdrojů, aby nezaujatý člověk poznal, že Mohamed nejenom nesnese srovnání s Bohočlověkem Ježíšem Kristem, ale že hrozba genocidy není žádným strašením, pokud muslimové budou následovat proroka do té míry, do jaké se křesťané mají snažit následovat Krista. Na tom nic nemění fakt, že v dějinách

se vyskytovali umírnění muslimští vládcové, kteří byli vůči křesťanským minoritám relativně tolerantní a spokojili se pouze s placením daně.

Mnohem více bylo ale těch druhých a nemusíme ani chodit do historie. V současnosti to není jen ISIS, kdo pronásleduje a popravuje křesťany, mimochodem španělská kontrarozvědka udává, že mezi migranty do Evropy tvoří agenti ISIS 2 procenta, podobně hovoří i libanonský ministr zahraničí. Saúdská Arábie, která formálně ISIS odsuzuje, staví křesťanství zcela mimo zákon a za pouhé vlastnictví Bible může být „delikvent“ odsouzen k smrti. Irán rovněž patří k zemím, kde křesťané za-

koušejí tvrdé pronásledování, přitom ale tamní muslimskou majoritu tvoří šiitové, kteří jsou od ISIS nenáviděni. Proti ISIS se staví i al-Káida, jejíž teroristické praktiky jsou podobné. Muslimové jakéhokoli ražení ve své většině se netají tím, že až budou mít v Evropě k tomu dostatečný potenciál, zavedou právo šaría. Z dnešních cca 40 muslimských států pouze v Jordánsku se těší křesťané relativní náboženské svobodě, před protiasádovskou revolucí roku 2011 to bylo i v Sýrii.

Na druhé straně však rozumím i těm autorům, kteří se bojí stereotypu „co muslim, to terorista“. Jistěže ne každý migrant muslimského vyznání má špatné úmysly, jsou mezi nimi i lidé pronásledovaní a syrské rodiny s malými dětmi, jež utíkají před válečnými hrůzami, při nichž přišly o všechno. Těm pomoci bez ohledu na vyznání je naší křesťanskou povinností, což ale nic nemění na nutnosti být ostrážiti a mít na zřeteli, že dbát o bezpečnost vlastního domácího obyvatelstva je také láskou k bližnímu.

Islám je falešným náboženstvím, bludem. Jeho vyznavači jsou ale lidé, a proto, jestliže se ocitnou jako migranti na evropské půdě, nelze s nimi zacházet nelidsky a bezohledně, i když bude nutno mnohým z nich odeprít právo azylu. I toto se ale dá dělat humánně. Nenávidět blud a hřích, ale milovat bludaře a hříšníka – řada světců takto jednala. Mám na mysli např. svatého Jana Bosca, velkého odpůrce marxistického socialismu, který přesto obětavě finančně pomohl strádajícímu socialistovi, moravského preláta a pozdějšího arcibiskupa „tatička“ Stojana, proslulého svými ostrými protiliberálními kázáními, jenž ale svému liberálnímu odpůrci, který ho nenáviděl, vymohl státní subvenci, když mu vyhořel mlýn, a za první světové války svému jinému liberálnímu odpůrci, odsouzenému k smrti pro velezradu, vymohl milost i za tu cenu, že sám upadl do podezření. Svatý Maxmilián Kolbe byl před druhou světovou válkou znám svými ostrými články proti extrémnímu judaismu, které mu vynesly pověst antisemity. Když ale vypukla válka, otevřel klášter v Niepokalanowě pro židovské uprchlíky, jako vězeň v osvětivském koncentráku se pak stal opravdovým otcem a utěšitelem několika

židovským mladíkům, jak o tom ti z nich, kteří přežili, vydali po válce svědectví.

Princip „nenávidět blud, ale milovat bludaře“ se tedy realizovat dá. Je katolické provenience, proto právě katolíci by se měli stát jeho předními realizátory.

PhDr. Radomír Malý

Nenávist není křesťanská – ale hloupost také ne

Pan František Schildberger se v 19. čísle *RC Monitoru* obořil na Mgr. Freiovou kvůli podle něj nenávistnému článku o islámu a doporučuje na konci prvního odstavce svého příspěvku *pravdivost*. V celém svém textu však tuto zásadu popírá. Pokud neví o mediální masáži veřejnosti Českou televizí, pak by měl kromě zábavných seriálů sledovat též diskusní pořady, např. na ČT 24. To, co Mgr. Freiová citovala, tam přednášejí různí „intelektuálové“, „demokraté“ a „humanisté“, včetně aktivistů „neziskových“ organizací, žijící dobře z peněz lidí, kteří na ně pracují.

Poukaz na mimořádnost zásluh Nicholase Wintona, které nikdo nezpochybňuje, je však rovněž neadekvátní: nacisté likvidovali přednostně Židy, ale následně též příslušníky jiných méněcenných národností a jejich program zahrnoval též likvidaci katolické církve a dalších křesťanů. Na Blízkém východě není situace zcela jiná, jak tvrdí pisatel: každý ví, že nejen Islámský stát, ale kdejaká muslimská teroristická organizace vraždí křesťany, od Boko Haram až po čečenské teroristy, připomeňme si „hrdinský“ útok na školu v Beslanu, kde byly vražděny děti pravoslavných křesťanů, ač o tom v této souvislosti média nereferovala. Zmínka o „milosrdném muslimovi“ si snad nezaslouží ani výsměch.

Autora nejvíc zarazilo konstatování, že hlavním úkolem islámu je zničit vše neislámské. Pokud to neví, nemá to popírat; může si přečíst sérii článků v *RC Monitoru* v číslech 12–14, případně i starší referáty, nebo článek o Boko Haram v *Respektu*, který jistě nikdo nebude podezřívát z pomlouvání muslimů. Složitou problematiku vztahu muslimů

k nevěřícím pan Schildberger vykládat nemusí, je všeobecně známá: nevěřící je třeba zabít, „lid knihy“ není třeba zabít, bude-li platit mimořádné daně a podvolí se další diskriminaci. Ostatně tak to potvrdily i dvě muslimky na ČT 1 v pořadu paní Jílkové „Máte slovo“: bylo řečeno, že pro nemuslimy budou vyhrazeny zvláštní prostory, kde by mohli žít. Na rozdíl od pana Schildbergra jsem žil a pracoval delší dobu v muslimských státech: v Alžírsku, Egyptě a Abú Dhabi, takže o jejich toleranci vím své; v Egyptě, kde jsem byl 19 měsíců, jsem zažil bombový útok na koptský kostel v Alexandrii při velikonoční bohoslužbě – média o tom nereferovala, i když tehdy ještě nevládlo Muslimské bratrstvo.

Pan Schildberger se ve svých vystoupeních neopomine označit za doktora filozofie; způsob jeho argumentace však tomu nenasvědčuje: popírání faktů a osočování protivníka je spíše dokladem hlouposti.

Ing. Miloš Voplakal

Kurz symptotermální metody PPR

Kurz vysvětluje zásady společné plodnosti, které vědecky vypracovala německá Arbeitsgruppe NFP. Metoda je známá také jako „Sensiplan“. V znalosti a respektování těchto pravidel je tato metoda stejně spolehlivá jako hormonální antikoncepce, která má přitom velká zdravotní a etická rizika nejen pro ženu.

Kurz je vhodný pro manžele, snoubence, zájemce o prohloubení znalostí dané problematiky a také pro lidi, kteří chtějí pomáhat v dané problematice ve farnosti a mít nezkrácené znalosti dané problematiky. Více na <http://www.cenap.cz/wks-stm-ppr.php>

Kurz probíhá ve střeďechních cyklech v rámci čtyř setkání: 4. 11., 11. 11., 25. 11., 2. 12. 2015 v sídle Centra naděje a pomoci na adrese Vodní 13, Brno, tel.: 543 331 470

CENAP

Jak to vidí P. Milan Glaser

O rodině jinak

Rodina je místem daru a nevypočitatelné recepce života, který se vyjadřuje s námi a někdy nám navzdory, a v tajemství bytí nás neustále posouvá vpřed.

„Již od počátku křesťanství byla rodina ideologicky atakována. Například tzv. gnostiky. Dnes je však tento útok radikálnější a spíše než ideologicky je veden technologicky. Není to otázka teorie, nýbrž praxe, účinných prostředků, které mají produkovat lidská individua mimo pohlavní komunikaci“ – říká francouzský katolický filosof Fabrice Hadjadj, který se ve své poslední knize – mající ve svém titulu otázku *Co je to rodina?* – věnuje tématu, jímž se zabývá probíhající biskupská synoda v Římě.

Čelíme tedy technologické destrukci rodiny? – táže se italský žurnalista tohoto gymnaziálního učitele a otce šestičlenné rodiny. Ten odpovídá:

„Co je dnes místem, kde setkává rodinné předivo? Kde se setkávají, konverzují a někdy hádají generace, ale přitom prostřednictvím toho nejprvotnějšího úkonu společného jídla nadále komunikují a sdílejí se? Tímto místem je tradičně stůl. Dnes se však stále častěji jenom hltá ve dveřích ledničky, aby bylo možné se co nejrychleji vrátit k zapnutému monitoru. Nejedná se o individualismus, ale spíše jakýsi ‚dividualismus‘, protože každý má na svém monitoru otevřeno více oken, rozštěpuje se, rozdrobuje a rozptyluje. Ztrácí svoji tvář, aby získal mnoho ‚profilů‘, ztrácí svoje příbuzenství, aby měl svoje heslo. Stůl v rámci genealogické a tělesné komunikace sdružuje. Namísto toho tablet či jiný elektronický přístroj v rámci technologické a odtělesněné komunikace způsobuje rozpad. Technologické inovace kromě toho suggerují, že to novější je lepší než to starší, čímž rozbíjí úctyhodnost toho, co je starší, a zkušenost vůbec. A pokud mizí stůl, stává se hlavou rodiny adolescent. On totiž umí nejlépe zacházet s poslední elektronickou výbavou, a děda, ani táta jej nemají čemu učit,“ uzavírá svoji odpověď Fabrice Hadjadj.

Francouzský filosof klade ve zmíněné knize jednu velice provokativní otázku. Vycházejí z předpokladu, že děti potřebují především lásku a výchovu, ptá se, proč by měla být právě rodina, ve které se dítě narodilo, privilegovaným místem jeho růstu. Nemohlo by to být i nějaké jiné místo? A sám odpovídá:

„Je to otázka, kterou položil Aldous Huxley v románu *Brave New World* (česky *Konec civilizace*): Pokud máte dítě cestou pohlavní komunikace, pak je to jednoduše proto, že jste spal se ženou. Tím se však nedostává žádných záruk vašim reprodukčním či pedagogickým kvalitám. A proto by bylo pro blaho nového stvoření lépe, aby bylo dáno do inkubátoru a vychovávali jej specialisté. Tato argumentace je velmi silná. Pokud budou křesťané nadále definovat rodinu jako místo výchovy a lásky, nedokážou tuto argumentaci vyvrátit, ba dokonce budou dávat zbraně svým protivníkům, kteří budou argumentovat tím, že dva muži schopní citu a výškolení v pedagogice jsou mnohem vhodnější k tomu, aby byli matkou a otcem. Problémem je primát technologie před genealogií. Ten totiž předsedá této myšlence a tlačí nás k tomu, aby byla matka nahrazena umělou dělohou a otec expertem.

Za tím vším vězí omyl, podle něhož se usiluje o blaho dítěte a nebere se v úvahu jeho bytí. Bytí dítěte je bytím

syna či dcery jednoho muže a jedné ženy prostřednictvím pohlavního sjednocení. Z tohoto sjednocení vychází dítě jako určitý přebytek lásky. Není produktem představy, ani výsledkem projektu, nýbrž člověkem, který povstává jedinečně, nevypočitatelně a předstihuje všechny naše plány. Otec tímto jednoduchým faktem, že předal život, dostává autoritu, která nemá konkurenci, a to mnohem lepší než jakákoli profesionální kompetence. Otec totiž dítěti manifestuje především fakt, že je dobré být, zatímco experti ukazují, že je dobré mít úspěch. Zmíněná bezkonkurenční autorita dále nutí otce uznat před dítětem, že není absolutním Otcem, a obracet se společně s ním k tomu Otci, od kterého pochází veškeré otcovství,“ konstatuje Fabrice Hadjadj.

„Rodina je místem daru a nevypočitatelné recepce života, který se vyjadřuje s námi a někdy nám navzdory, a v tajemství bytí nás neustále posouvá vpřed“ – říká Fabrice Hadjadj v jedné z odpovědí na otázku *Co je to rodina?*, kterou dal do titulu své nejnovější knihy (*Qu'est-ce qu'une famille? suivi de La Transcendance en culottes*, Salvator, Paris 2014), která vyšla letos také italsky.

P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana

S využitím rozhovoru Fabrice Hadjadje
pro časopis *Tempi*

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedine díky zaslaným darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplať.

Letem světem

„Větu ‚dobro dětí je důležitější než dobro dospělých‘ považují mnozí za odvěkou pravdu, ale nejen, že tomu tak není, ale hlavně platí, že čím důsledněji se tato věta uplatňuje, tím nesamostatnější ty děti bývají v dospělosti,“ píše na svém nejnovějším blogu Andrej Ruščák. A pokračuje: „Uznat dětem autonomii, dát jim práva, uznat, že mají vlastní názory a postoje, a respektovat je, to všechno je v pořádku, a to je vývoj, který považuji za velmi dobrý, protože výchova v tomto duchu produkuje budoucí dospělé, kteří jsou zdravě sebevědomí, nejsou ustrašení a nečekají pasivně v koutě ze strachu, že když udělají omyl, následky budou bolestné. Bohužel, u toho to neskončilo. Děti byly postaveny na piedestal, a, k jejich vlastní škodě, se z nich staly objekty kultu. A běda, když se toho kultu někdo neúčastní, barbar jeden!“ V té souvislosti – víte, kdo je Lenore Skenazy? Americká novinářka, která se proslavila díky svému blogu. Tam zveřejnila text o tom, jak její dvanáctiletý syn jel ze školy sám domů newyorským metrem. „V Americe totiž jde, pokud jde o to, dětem dovolit takové ‚skandální ohrožení jejich bytí‘ jako třeba jízdu na kole do školy vzdálené jednu míli, opravdu o kriminál,“ dodává Ruščák.

„Za minulého režimu se vyprávěl půvabný vtíp, který také ilustruje práci novinářů: na nějakém mistrovství v běhu

dokončili závod jen dva účastníci. Jako první do cíle doběhl americký závodník, zatímco sovětský reprezentant doběhl jako druhý. Jak nelhat a zároveň vyhovět požadavkům objektivního socialistického zpravodajství ukázal redaktor televize, který o události reportoval takto: ‚Vážení diváci, závod je u konce a musíme pochválit sovětského závodníka, který se umístil

Koláž: mimi

na krásném druhém místě. Americký reprezentant skončil jako předposlední,“ napsal pražský arcibiskup Dominik kardinál Duka ve svém příspěvku na téma *Lenost žurnalistů a mediální mámení*. A pokračuje: „Dnes slyšíme ne zcela ověřené informace, polopravdy a fakta uzpůsobená tak, aby vykreslila obraz, který máme vidět. Jestliže na svatováclavské pouti v Boleslavi rozdáme 6 000 brožurek, je spíše pravděpodobné, že někdy jedna

brožurka poslouží třeba pro manžele, takže dosah může být minimálně 6 000, možná až 8 000 poutníků, už proto, že musíme připočítat i děti. Že by si všichni vzali dvě brožurky pro jednu osobu je vysoce nepravděpodobné, a přece je ve sdělovacích prostředcích oznámeno, že na pouti bylo kolem 3 000 lidí.“ Byli jste i vy ve Staré Boleslavi? Doufáme, že ano.

Místopředseda Nejvyššího soudu ČR Roman Fiala v rozhovoru pro *Právo* k migrační krizi předpokládá, že kvůli zvyšujícím se nárokům na bezpečnost postupně dojde k omezení ochrany soukromí a osobní svobody. Vyčítá Evropě ztrátu a rezignaci vůči kulturním kořenům, tj. kořenům křesťanským. A ještě říká: „Asi jsme se přehoupli z etapy, kdy jsme cítili, že nejcněnější je svoboda, do situace, kdy si začneme pokládat otázky, zda je pro nás podstatnější široce pojatá svoboda, nebo bezpečnost. Domnívám se, že většina lidí se přikloní za takových okolností spíše k tomu, aby se trochu slevilo z ochrany soukromí, že tedy naše hovory budou třeba nahrávány, ale sníží to riziko toho, že někde na ulici vybuchne bomba.“ A protože to byl rozhovor k tématu uprchlíků, tak dodává: „Jsme ochotni se s nimi dělit o evropské bohatství a za jakých okolností, jakým způsobem? To jsou otázky, jež se brzy začnou v právu promítat.“

-zd-

25. 10. Ne	30. neděle v mezidobí Jer 31,7–9, Žl 126, Žid 5,1–6, Mk 10,46–52
26. 10. Po	sv. Rustík, biskup Řím 8,12–17, Žl 68, Lk 13,10–17
27. 10. Út	sv. Frumencius, biskup Řím 8,18–25, Žl 126, Lk 13,18–21
28. 10. St	Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů Ef 2,19–22, Žl 19, Lk 6,12–19
29. 10. Čt	bl. Marie Restituta Kafková, panna a mučednice Řím 8,31b–39, Žl 109, Lk 13,31–35
30. 10. Pá	sv. Marcel Řím 9,1–5, Žl 147B, Lk 14,1–6
31. 10. So	sv. Wolfgang, biskup Řím 11,1–2a.11–12.25–29, Žl 94, Lk 14,1.7–11

1. 11. Ne	Slavnost Všech svatých Zj 7,2–4.9–14, Žl 24, 1 Jan 3,1–3, Mt 5,1–12a
2. 11. Po	Vzpomínka na všechny věrné zemřelé Mdr 3,1–9, Žl 116, Řím 8,14–23, Mt 25,31–46
3. 11. Út	sv. Martin de Porres, řeholník OP Řím 12,5–16a, Žl 131, Lk 14,15–24
4. 11. St	Památka sv. Karla Boromejského, biskupa Řím 13,8–10, Žl 112, Lk 14,25–33
5. 11. Čt	sv. Zachariáš a Alžběta, rodiče sv. Jana Křtitele Řím 14,7–12, Žl 27, Lk 15,1–10
6. 11. Pá	sv. Leonard (Linhart) Řím 15,14–21, Žl 98, Lk 16,1–8
7. 11. So	sv. Wilibrord, biskup Řím 16,3–9.16.22–27, Žl 145, Lk 16,9–15

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@rcmonitor.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: Mgr. Roman Cardal, Ph.D., fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Ing. Josef Mudra, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.